

[**Helga Pedersen.**]

være det centrale punkt i denne del af debatten, ville jeg sætte pris på, om ministeren ville udtale sig herom.

For så vidt angår den højtærede forsvarsministers redegørelse, finder jeg ingen anledning til at gøre yderligere nogen bemærkning om det vedrørende Toldstrupsagen og Brøndumsagen oplyste. Tilbage står spørgsmålet om auditorundersøgelsen i den såkaldte Højland Christensen-sag, og efter de oplysninger, vi har fået, må interessen koncentrere sig om den samtale, der har været mellem de herrer Nissen Blom og Truelien. Her vil jeg indskyde, at jeg tror ikke, det ville hjælpe, om man havde en afhøring under vidneansvar i en sag af denne beskaffenhed, og efter de her tilvejebragte oplysninger må jeg også sige, at noget bevis for, at planer om likvidering af den pågældende general — sådan som omtalt i pressen — skulle have foreligget, er i hvert fald ikke ført.

I den højtærede forsvarsministers redegørelse savnede jeg for så vidt en oplysning om, hvorvidt oberst Schjødt-Eriksen har været afhørt i sagen under auditorundersøgelsen. Jeg synes, det bør med for fuldstændighedens skyld. Det er dog Schjødt-Eriksens navn, der har været fremme hele tiden; det eneste, vi hørte i denne forbindelse, var jo, at der eventuelt havde været tale om, at den pågældende selv skulle have været offer for en likvidering.

Jeg ville altså gerne bede om, at den højtærede forsvarsminister eventuelt udtalte sig om dette punkt.

Haunstrup Clemmensen: Jeg går ud fra, at der fra alle sider i det høje ting er principiel enighed vedrørende retningslinjerne for behandlingen af de alvorlige sager, der i dag drøftes. Ingen ønsker naturligvis på nogen måde at holde hånden over folk, der i ly af besættelsesårenes ulykkelige forhold har begået strafbare handlinger, camoufleret som stikkerlikvideringer. Men på forhånd forekommer det overraskende, at der nu 15-20 år efter besættelsestidens ophør skulle komme nye oplysninger frem vedrørende sådanne handlinger. På den anden side: opstår der rimelig formodning nu om, at forbrydelser er begået, må disse naturligvis

politimæssigt efterforskes med de deraf følgende konsekvenser.

Jeg har forstået, at der også vedrørende behandlingen af de likvideringer, som modstandsbevægelsen har taget ansvaret for, er principiel enighed. Det var krigshandlinger foretaget efter ordre, og navnene på dem, der beordrede og udførte disse handlinger, skal ikke offentliggøres. Det var derfor med megen undren, jeg hørte det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen efterlyse, hvem der gav ordren i løjtnant Skou-sagen, hvor der jo ingen tvivl hersker om, at modstandsbevægelsen har taget ansvaret.

Nu så mange år efter synes adskillige at have glemt krigstidens vilkår; det viste sig jo, at disse vilkår kunne medføre enkelte dybt tragiske fejltagelser. Den højtærede justitsminister har nu erindret om de retningslinjer, efter hvilke disse sager blev behandlet og oprejsning meddelt, når undersøgelserne begrundede dette, hvilket modstandsbevægelsen jo fra første færd også ønskede. I løjtnant Skou-sagen hersker der ingen tvivl om, at en uskyldig er blevet ramt, men jeg har forstået, at der ikke ved de i sin tid stedfunde grundige undersøgelser i de første efterkrigsår er fremkommet noget som helst, der berettigede til antagelsen af, at ordren til likvidering blev givet ud fra motiver af strafbar karakter. Jeg synes, det er naturligt netop her at erindre om krigstidens vilkår; den ulykkelige omstændighed, at kontraordren ikke nåede frem, må vel netop ses på baggrund af de vilkår, under hvilke modstandsarbejdet i de år foregik.

Jeg må også gå ud fra, at den højtærede justitsminister ikke mener, at der i den fornyede diskussion om denne alvorlige sag på nogen måde er fremkommet oplysninger, der ikke allerede forelå, dengang man i de første efterkrigsår også gik løjtnant Skou-sagen igennem.

Må jeg ikke derefter have lov til at gøre en enkelt bemærkning vedrørende de spørgsmål, som den højtærede forsvarsminister nærmere redegjorde for. For det første er der her ikke tale om drab, men om forlydender om påståede, ikke gennemførte drabs-hensigter. Alene dette gør jo en væsentlig forskel. Dernæst må man vel også have lov til at sige, at netop disse spørgsmål må ses i den alvorlige belysning, at man fra